

klart, at det vil være Forbrydelse, som det netop vil være særlig vanskeligt at oplyse. Det vil altid være særlig vanskeligt at tilvejebringe det Bevis for Lovbruddet, som er nødvendigt for at foranledige en Dom, og det vilde efter min Mening vel følge af Flertallets Stilling, at der skulde en Dom til for overhovedet at kunne ramme det. Der skulde altsaa skaffes et saadant Bevis til Stede, som er nødvendigt, for at Kriminal- og Politiretten skulde ville dømme den paagældende Person. Da jeg ogsaa ved tidligere Debatter har haft Lejlighed til at udtale mig nærmere derom, skal jeg i Dag kun antyde, at dette vilde blive meget vanskeligt, idet Fremstæffelse af Bevis for disse Lovovertrædelser, her er Tale om, har den Vanskelighed i Sammenligning med, hvad Tilfældet er ved andre Lovovertrædelser, at det er i begge Parter Interesse at skjule det. Tager man Tyveri, Vold og andre Forbrydelser, stiller Sagen sig saaledes, at den, som har været Genstand for Forbrydelsen, vil med største Beredvillighed hde Politiet al mulig Hjælp til Forbrydelsens Opdagelse, hde det al den Velsedning, som vedkommende kan give, men ved disse Lovovertrædelser ville begge Parter have Interesse i at skjule det og i at lægge Politiet saa mange Hindringer i Vejen som muligt. Jeg kan derfor ikke skønne, at en saadan Ordning vil paa nogen Maade være gennemførlig, og jeg kan ikke tro andet, end at de afmægtige Forsøg, som saa maatte gøres paa at gennemføre den, hvis den blev til Lov, vilde drage Følger efter sig, som ere værre end det Onde, man vil bekæmpe. Saa vidt har jeg kunnet slutte mig til Mindretallets Motivering. Men naar saa det ærede Mindretal foreslaar ganske i Almindelighed at ophæve Straffelovens § 180 uden, saa vidt jeg forstaar det, at sætte noget i Stedet, vil jeg paa ingen Maade kunne gaa med dertil. Det staar nemlig for mig som et overordentlig betænkeligt Skridt, hvad der ogsaa er sagt fra anden Side, at bortkaste dels den Kontrol i sanitær Henseende, som søres med Kvinder, der drive Utugt som Erhverv, og dels den Kontrol, som søres med Hensyn til deres Opførelse i Henseende til almindelig Belanstaendighed paa Gader og Stræder. Jeg forstaar Mindretallet saaledes, at det er dets virkelige Mening at gøre dette Eksperiment, at man i Virkeligheden skal springe i det ubekendte og uden videre slette § 180 ud af Straffeloven, hvoraf Følgen vilde blive, at der ikke var noget i Vejen for at drive Utugt som Erhverv. Der bliver ikke Tale om at give Advarsel eller undertafte Kontrol, det er en lige saa lovlig Handling som enhver anden i Staten, saa

at man aldeles ikke i den Henseende kan være berettiget til at sride ind. Man kommer da til det Resultat, som den sidste ærede Tale nævnte, at man maatte se bort fra enhver Undersøgelse af Kvinder i sanitær Henseende, da Betingelsen derfor ikke vilde kunne skaffes til Stede, nemlig at disse Domme, som forudsættes i Lov af 10de April 1874, skulde være overgaaede dem, og det er netop derpaa, man har støttet disse Foranstaltninger; de vilde ikke kunne iværksættes, naar § 180 blev slettet ud. Alle de i den Henseende givne Forskrifter i Loven af 10de April 1874 maatte falde bort, saa i den Henseende forkommer det mig, at Mindretallets Forslag ikke er korrekt i formel Henseende. Jeg kan ikke se, hvorfor eller hvorledes det ærede Mindretal kan lade det første Stykke i Vædringsforslag Nr. 1 blive staaende, det vil i alt Fald efter min Mening, naar et saadant første Punkt, som Mindretallet foreslaar, bliver sat ind, blive genstandslost. Det vilde være langt tydeligere at slette al Ting ud, naar man skulde vedtage Mindretallets Vædringsforslag under Nr. 6. 1te Stykke. — Min Stilling over for dette Spørgsmaal er ikke den, at jeg er uvillig til at sride til nogen som helst Reform paa dette Gebet, men min Stilling er den, at jeg ikke tør gaa med til at bortkaste det bestaaende, saa længe man ikke har noget klart Begreb om, hvad man vil sætte i Stedet derfor. Jeg tilstaar, at ogsaa jeg for mit Vedkommende staar tvivlende over for de mange forskellige Meninger, som ere fremsatte ikke blot her, men rundt om i Verden, men for mig staar det i det Punkt som det rigtigste at blive staaende ved, hvad man har, ikke at bortkaste det, som man har, saa længe man ikke har noget at sætte i Stedet derfor. Derfor anser jeg det her foreslaaede for et overordenlig betænkeligt Skridt fra det ærede Mindretals Side. Jeg kan være enig med det ærede Mindretal i, at § 180 maatte er uheldig affattet, idet den ligesom kommer til at pege i en anden Retning; end den egentlig mener at gaa; thi som den er affattet, maa den opfattes saaledes, at egentlig skulde Utugt for Betaling være strafbar, men at Politiet kan indrømme visse Undtagelser derfra paa visse Betingelser. Dette er imidlertid efter min Mening egentlig ikke det rigtige Udtryk for den Tanke, man har haft, og det er heller ikke den Maade, hvorpaa man har udtrykt den andetsteds i den tyffe Lov. Det rigtige Udtryk for Tanken vilde være at sige, at Kvinder, som drive Utugt som Erhverv, straffes, naar de ikke undertafte sig de af Politiet i saa Henseende givne Kontrolforanstaltninger. Om man redigerer